

# РЕШЕНИЕ

№ 29723

гр. София, 11.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в**  
публично заседание на 12.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Наташа Николова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11759** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на А. Н. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място] - 1220,[жк][жилищен адрес] ет. 02, ап. 49, чрез адв. К. Г., срещу Решение № 2153-21-284/07.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1165 от 15.10.2024 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 10.09.2024 г. на длъжностното лице по ПО, с което е намален общото количество осигурителен стаж от трета категория труд.

В жалбата се излага, че оспореното решение е неправилно и необосновано, противоречащо на материалния закон. Излагат се съображения, че в него директорът на ТП на НОИ-С. не е обсъдил по същество релевантните обстоятелства, като същото е постановено при липса на мотиви, както и при липса на фактически установявания. Претендира се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. Депозирана е молба от пълномощника на жалбоподателя от 11.06.2025 г., с която не възразява да се даде ход на делото. Прилага списък с разнските и договор за правна защита и съдействие.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. – град, в съдебно заседание се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна и недоказана по съображения изложени в оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заявление вх. № 2113-21-2252 от 22.03.2019 г. А. К. е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл. 68, ал. 1-2 от КСО. По представени редовни документи и по данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в образуваното пенсионно производство е зачетен осигурителен стаж, както следва: от трета категория труд - 19 години, 02 месеца и 28 дни. Общият осигурителен стаж, превърнат по реда на чл. 104 от КСО към трета категория труд, е определен в размер 19 г., 02 м. и 28 дни.

С оглед на зачетения осигурителен стаж, с Разпореждане № [ЕГН]/ от 22.05.2019 г. на длъжностно лице по ПО е отпусната лична пенсия за ОСВ на жалбоподателката по реда на чл. 68, ал. 3 от КСО, считано 22.03.2019 г., „ри осигурителен доход от 01.01.2000 - 21.03.2019 г. 65465,49 лв. и индивидуален коефициент 2.0804. Към началната дата 12.03.2019 г. лицето е получавало пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ в размер на 217.98 лв. размерът на пенсията за ОСВ е 432,91 лв., поради което длъжностното лице по Пенсионно осигуряване /ПО/ е постановило да се изплаща по благоприятната пенсия за ОСВ. Получаваната пенсия за инвалидност е спряна на основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО, считано от 22.03.2019 г. като по-неблагоприятна.

С Разпореждане № [ЕГН]/01.02.2021 г. пенсията за осигурителен стаж и възраст е преизчислена, считано от 27.01.2021 г., на основание чл. 99, ал. 1, т. 1, буква „а“ от КСО, въз основа на представен обр. УП-3 № 26/20.07.2020 г. зачитане на осигурителен стаж преди пенсиониране. С последващо Разпореждане от 15.07.2021 г. пенсията за ОСВ е преизчислена, считано от 01.05.2021 г. на основание чл. 102, ал. 1, т. 2, ал. 3-5 от КСО, въз основа на наличните данни за допълнително придобития от пенсионера осигурителен стаж и осигурителен доход в периода след нейното отпускане.

След образувана проверка по разходите на ДОО на „Кадемлията-2017“ ЕООД, приключила с констативен протокол № КВ-5-21-01590365/13.05.2024 г. са издадени задължителни предписания за заличаване на неправомерно подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, за изброените в предписанията лица, включително и за А. Н. К., за периода от м.01.2021 г. до м.11.2022 г. Същите са връчени, влезли са в законна сила и са изпълнени.

С писмо изх. № 1030-21-1287/07.09.2023 г. дирекция „Пенсии“ е уведомена за заличени данни, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО от „Кадемлията 2017“ ЕООД и за необходимостта от предприемане на действия по компетентност за преизчисляване на отпуснатите пенсии на лица, в чийто осигурителен доход е включен такъв от дружеството, сред които е и на жалбоподателката.

След извършена корекция на данните от Р. с разпореждане № [ЕГН]/19 от 10.09.2024 г. на длъжностното лице по ПО на основание чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „а“ е отменено разпореждане от 15.07.2021 г. и всички последващи, относно зачетен осигурителен стаж от осигурител „Кадемлията 2017“ ЕООД и изменен размера на личната ѝ пенсия за осигурителен стаж и възраст при зачетен общ осигурителен стаж в размер на 21 години 01 месеца и 28 дни.

С жалба с вх. № 1012-21-1165 от 15.10.2024 г. А. К. е оспорила в законоустановения срок Разпореждане № [ЕГН] от 10.09.2024 г., като по същото е постановено процесното Решение № 2153-21-284/07.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което жалбата като неоснователна е оставена без уважение.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 2153-21-284/07.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им.

Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същите съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, са немотивирани и изложените мотиви са непълни. В разпореждането, както и в процесното решение, предмет на оспорване, са изложени ясни и подробни мотиви, които обосновават твърдението на административния орган. Директорът на ТП на НОИ С.-град, издал оспореното пред съда решение, с оглед на правомощията си по чл. 35 и чл. 36 АПК и служебното начало в административния процес, е изяснил напълно спора, относно подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от „Кадемлията 2017“ ЕООД за жалбоподателката, извършил е всестранна оценъчна дейност на спорните факти и обстоятелства, като е провел пълно доказване в хода на административното производство, на базата на писмените доказателства по случая – констативен протокол за извършени проверки по чл. 107 от КСО, както и издадени задължителни предписания, в резултат на извършен последващ контрол по разходите на ДОО на осигурителя „Кадемлията-2017“ ЕООД. Процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град също е мотивирано, като при издаването му са съобразени всички относими факти и обстоятелства.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователни са твърденията на процесуалният представител на жалбоподателя, че административният орган се е произнесъл инцидентно по действителността на трудовото правоотношение. Нито в мотивите на оспорените от жалбоподателя разпореждания, нито от директора на ТП на НОИ С.-град е обсъждана действителността на трудовия договор. В хода на административното производство са събрани данни и доказателства, относно недействително осигурително правоотношение в контекста на липса на доказателства за действително престоиран труд и реално извършена трудова дейност от страна на К.. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Спорно е обстоятелството, дали жалбоподателят А. Н. К. е извършвала трудова дейност, за която да подлежи на осигуряване по реда на КСО и възникнало ли е за нея осигурително правоотношение по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО с осигурителя „Кадемлията 2017“ ЕООД.

Съгласно чл. 99, ал. 1, т. 2, б"а" от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 от КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал по негова инициатива-когато се установи, че пенсията е отпусната въз основа на неистински или подправен документ или на документ с

невярно съдържание.

В разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е регламентирано, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица. с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В този случай възстановяването на сумите е без лихва до изтичане на срока за доброволно изпълнение.

В мотивите на обжалваното решение Решение № 2153-21-284/07.11.2024 г. директорът на ТП на НОИ - С. град е посочил, че при определяне размера на личната пенсия за ОСВ на жалбоподателя са включени стаж и доход от „Кадемлия 2017“ ЕООД. В тази връзка, заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от дружеството водят до намаляване размера на пенсията от преизчислението ѝ - от 01.05.2021 г., до месеца, през който пенсията последно е изплащана в наследващия се размер - този на постановяване на разпореждането, е което е установена надвзета неоснователно пенсия - до 01.07.2024 г. Правилно административният орган приел, че за да се счита осигурена оспорващата е следвало реално да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО, каквито данни обаче в административната преписка не се съдържат. Трудовата дейност е основна правопораждаща предпоставка за възникване на осигуряване и като общ принцип е изведен в чл. 10 от КСО. Наличието на трудов договор не е достатъчно условие за възникване осигурително правоотношение, а е необходимо лицето реално да е осъществявало трудова дейност. Защитими са само трудови и осигурителни права, които реално са възникнали. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Легално определение за понятието "осигурено лице" е дадено в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, според което "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО. От съдържанието на цитираното легално определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от кодекса. От приложения с административната преписка констативен протокол, съставляващ официален свидетелстващ документ се установява, че при извършената проверка от контролните органи не са събрани доказателства наетите в дружеството лица между които и жалбоподателката реално да са полагали труд през посочените периоди, поради което неправилно е било узаконено несъществуващо трудово правоотношение на лицата с дружеството въз основа на фиктивни трудови договори и в НАП са подадени неверни данни за дължими осигурителни вноски за положен труд с висок размер осигурителен доход, като декларираните осигурителни задължения не се внасят и така неправомерно се създават осигурителни права на тези лица.

Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при реално упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Именно упражняването на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително осигуряване е предпоставка за възникване на осигурително правоотношение и придобиване на качеството на осигурено лице. Подаването на данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход става на декларативен принцип, като не е достатъчно основание да се приеме, че лицето/а са осъществявали трудова дейност. Декларирането от осигурителя е индичия за упражняване на трудова дейност, съответно - задължение за осигуряване, но не доказва релевантния факт, че трудова дейност обективно е било

осъществявана от работника. Декларирането не се ползва с презумпция за вярност, а при невярно деклариране подадените данни подлежат на коригиране.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г. /. Жалбоподателката не е провела успешно пълно и главно доказване на относимия доказателствен факт, а именно, че реално е осъществявала трудова дейност в полза на „Кадемлията 2017“ ЕООД. Налице е противоречие между твърдяното от жалбоподателката и подадените от „Кадемлията 2017“ ЕООД данни за нея по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. В декларацията си жалбоподателката е посочила, че е изпълнявала длъжността счетоводител по сключения трудов договор, като един от документите, които е изготвяла е декларация обр. №1.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че представените писмени документи доказват факта на полагане на труд, а изводите на органа се базират единствено на предположения. Въпреки предоставената възможност нито в хода на административното производство, нито в съдебното такова, жалбоподателката предоставя данни, които при действително полагане на реален труд биха били налице и с възможност за конкретизация, респективно биха могли да се приемат за индиция, оборваща изводите на органа. За доказване на полагането на трудов стаж при „Кадемлията 2017“ ЕООД е представен Трудов договор № 002/30.12.2020 г. в оригинал. По отношение на представеното писмено доказателства трудов договор № 002/30.12.2020 г. съдът е открил производство по чл. 193 от ТПК по оспорване истинността му, като доказателствената тежест е възложена за жалбоподателката. Въпреки това, от нейна страна не са предоставени писмени доказателства, като не е направено и доказателствено искане в защита истинността на оспорения документ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно освен, че лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. Предвид изложеното, наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

При заличени данни в Регистъра на осигурените лица и в Регистъра на трудовите договори, правилно административният орган въз основа на направена нова преценка за правото на пенсия за ОСВ установил, че заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от дружеството водят до намаляване размера на пенсията от преизчислението ѝ - от 01.05.2021 г., до месеца, през който пенсията последно е изплащана в наследващия се размер - този на постановяване на разпореждането, е което е установена надвзета

неоснователно пенсия - до 01.07.2024 г.

В приетата по делото в АССГ преписка, не се установяват доказателства в подкрепа на изложените от Б. твърдения за неправилност и незаконосъобразност на ИАА. При условията на дадената възможност за доказване твърденията в жалбата не се поискаха или събраха доказателства, които да оборят гореустановената фактическа обстановка и да разколебаят изводите на административния орган. При условията на насрещно доказване жалбоподателя не ангажира доказателства, освен събраните в хода на административното производство, които да установят, друга фактическа обстановка и да разколебаят установеното от органа.

Решението и потвърденото с него разпореждане са съобразени с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона. Направените от решаващия орган правни изводи се кредитират, като съответстващи на доказателствения материал и на законовите разпоредби, позволяващи да се постанови акт с такова съдържание. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от КСО.

Въз основа на изложеното настоящият състав приема жалбата за неоснователна. При извършената цялостна проверка за законосъобразност на акта по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК не се откриха основания, които да доведат до отмяната му.

При този изход на делото на ответния административен орган се следват разноски за процесуално представителство от юрисконсулт в размер на 100 лв. съгласно чл. 143, ал. 2 от АПК и чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 3 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 36-ти състав

### **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на А. Н. К. срещу Решение № 2153-21-284/07.11.2024 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1165 от 15.10.2024 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 10.09.2024 г. на длъжностното лице по ПО, с което е намален общото количество осигурителен стаж от трета категория труд.

**ОСЪЖДА** А. Н. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място] - 1220,[жк][жилищен адрес] ет. 02, ап. 49, да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

**СЪДИЯ:**